

ЙОРДАН РАДИЧКОВ

ХЛЯБ

chitanka.info

От нашата работа нищо на мегдан не излиза, фурнаджийска работа! Станеш в петляно време, замесиш тестото, после идеш да напаляш фурната и докато се обърнеш, гледаш, тестото вече втасало, набъбва в коритото, като че иска да излезе от него. „Хайде, жена, казвам на жената, да намесваме тестото, щото фурната ще изстине!“ И вземаме ние да намесваме тестото и да го правим на кръгли хлебове, докато стигнем половината. Тогава аз почвам да метам с лопатата хлебовете в пещта, а жената донамесва останалото. Отвсекъде иде жежчава, очите парят от пот и от топлина, но работата ни е такава, че преди да туря капака на фурната, не мога крак да подвия. Тестото е жива работа, като жив човек диша около мене, то не търпи помайване.

Чак като туря капака, мога да седна и да изпуша една цигара тютюн, а жената седа и почва да лепи изрезките от купоните. Времето е купонно, хлебът е кът, всека сутрин жената требе да тича в комисарството, за да отчита брашното с купоните. Комисарството ти дава толкова и толкова брашно и срещу него иска толкова и толкова купони. Ако не ти е верен отчетът, край на брашното, загасвай фурната и спускай дървените кепенци!

А пък студена фурна е бетер мъртъв човек!

Та седя аз и пуша тютюна, гледам как жената лепи купоните и позаслушвам с едно ухо не иде ли вече Милойко. И преди още да допуша тютюна, Милойко се задава с трите катъра. „Добрутро, бай Ангеле“, „Добрутро, казвам, много си подранил сабаале!“ „Че подранил съм, бай Ангеле, къде е чак горе Балканът, докато ида, докато насека три товара дърва и се върна, то ще се стъмни. Па и лесничейството не дава сега да сечем на старото сечище, ами се катериме като кози по соватите чак под Тодорини кукли и там събираме сухоежбина. То ти не отърва да ходиш догоре с катърите, изпопадаха им подковите, добичетата съвсем обосеха!“

Добичетата стоят пред фурната с три празни самара, гледат към нас през вдигнатите кепенци и поклащат глави. „Ще ми дадеш един хлеб, ама да е баят, бай Ангеле, щото баятият хлеб е по-спорен.“ „А торбата ще взимаш ли?“ — питам го и соча торбата под тезгяха. „Ще я взема, уговорка имам да я кача днес, хора там ще ме чакат!“ — Той се навежда, та взема торбата с брашно. Торбата я имам от един пощенец, държавна работа е, от тия торби, дето турят пощата в тех. Тя и щемпел си има за пощите и телеграфите на Царство България, непромокаема

работа е, в реката да я натопиш, брашното в нея пак сухо ще си остане. Обяснявам това на Милойко, докато той привързва торбата към самара. Върху торбата хвърля зебло, отчупва парче хлеб и дава на добичето. „Хайде, вземи залък хлеб, говори Милойко на катъра, щото имаш товар по нанагорното!“ Другите два катъра извърнаха глави, гледат как натовареният катър дъвче, после се обръщат на другата страна и гледат Милойко. Той улавя юлара на натоварения катър и тръгва по улицата, другите също тръгват, щото са навързани един за друг.

Изчезва Милойко в тъмното, чак сега се осмелявам да въздъхна дълбоко, жената ме поглежда, въздиша и тя, прекръства се и пак почва да лепи купоните. Ни аз казвам нещо, ни тя казва. Винаги, когато Милойко мине в петляно време да вземе торбата с брашното, все си мисля какво би направил, ако го срещне полиция, но не съм го попитал никога. И жената не го е попитала, през целия ден мълчи и чак вечер, кога чуе да се задават Милойковите катъри, въздъхне шумно. „Добър ви вечер!“ — казва Милойко и пошляпва с пръчка катърите. Сутрин само на мене вика добрутро, а вечер двама ни поздравява! Добър ви вечер! По гласа си личи, не му е леко... И на нас ни олеква!

Жената лепи купоните, копитата на катърите заглъхват по улицата, тогава аз вдигам капака на пещта и почвам да вадя готовите хлебовете. Далече е още до съмване, но народът в градеца рано почва да щъка по улиците, кой тръгва за дърва към Балкана, кой в кариерите на Беговица, кой към гарата, а циганите на тумби, на тумби, нарамили дълги прътове, отиват да брулят кестени по Балкана. Един по един хората се отбиват във фурната — „добрутро, бай Ангеле“, „добрутро“ — отвърщам, режа купоните с ножицата и продавам хлебовете, а жената се качва горе в стаята да замесва ново тесто.

Циганите, кога се отбият, се свиват зиморничаво и всека втора дума, изречена от тех, е за комисарството. Те, ако не брулят кестени, на тумби, на тумби клечат пред комисарството, а ако не ги видиш пред комисарството, значи, че са потънали в горите да брулят кестени. На комисарството му е омръзнало от циганите, ама кога изчезнат за по-дълго време, чиновниците се вкисват, щото нема кого да вземат на подбив... Циганите се свиват зиморничаво във фурната, постопят се малко, вземат да се побутват, за да излизат, задигат един хлеб на излизане и всеки вика на другия: „Аде, че глей кое време стана!“ Нарамват дългите прътове за брулене и ги чувам как говорят високо по

пътя: „Тè това е човек да има фурна като бай Ангел, па да пече хлеб и да яде, да пече и да яде, та да му дойде до гуша! Малей, какъв студ! Ако горе у Балкана не е паднала слана, на!“

Първата фурна продавам преди още слънцето да се е показало. И преди още слънцето да се е показало, отбирам сухи буковини, паля втората фурна и се качвам горе в стаята да почнем пак с жената да намесваме тестото. Всеки ден вадя по две фурни хлеб, в събота три фурни вадя. В неделя не работиме.

Тъй върви ден из ден, година из година, тестото ни изпи двамата с жената, нажежената пещ ни изсуши. Деца дето се пръкнаха, изучиха и се разпилеха, пак останахме сами с жената. Всеки ден по две фурни хлеб месиме, в събота три фурни. Край нема нашата, народ гладен, пусто да опустее това, дето господ го е измислил — три пъти на ден човек да яде. Три пъти на ден и всеки път на софрата да има и хлеб. По петляно време започваме работа във фурната и всичко, що изкараме, народецът го изяжда. Като се обърне човек, вижда, че нищо не е оставил зад себе си. Понякога познати се отбият на приказки, шегуват се: „Бре, ти все месиш хлеб и все нема хлеб!“ „Ей, казвам им, ще вземем един ден с жената да омесиме хлеб, голем като връх Тодорини кукли, па ще го изпечеме, па що го оставиме насред града, та кой какво мине, да реже и от селата като идват в пазарен ден, също да режат и да откарват с каруците и пак да нема свършване! Ето такъв хлеб един ден ние с жената ще омесиме, та като го видите, да ви паднат капите!“

Имаме един каменоделец. Леко Алексов, той не верва. „Че вие, вика, ако омесите такъв хлеб, аз пък давам тук дума, кога умреш, да ти направя паметник, висок като връх Тодорини кукли! Че ти такъв хлеб да опечеш, ще ти требе фурна, голема колкото една къща! Къде ти, колкото една къща, като военния сеновал требе да е голема!“ „Те нали сме живи, казвам на Леко Алексов, ще видите!“

Аз на времето съм учил занаят при един хлебар, македонец. Некога си той държал фурна в Пирот и се хванал на бас, че може да изпече кифла, дълга двајсет и пет метра. Никой не вервал, щото никой не бил виждал такава кифла. Македонецът се запретнал, усукал тестото тънко като връв, премерили с метър и то излезло даже малко повече от двајсет и пет метра. Тогава той взел и навил тестото на колело, метнал го вътре в пещта да се пече, а кога се опекло и вдигнал капака да го изважда, кифлата се била надула толкова много, че

напълнила целата пещ. Майсторът разправяше, че trebало да строши устата на пещта, за да може да извади кифлата, щото пещта е голема, а пък устата ѝ малка. Така моят майстор спечелил баса и си спомняше, че Пирот ял тая кифла цела седмица.

„Аз съм бил в Пирот, казва Леко Алексов, ама не съм чувал за тая работа.“ „То е било отдавна, казвам му, тя не е скорошна работа.“ Обаче го виждам, че не верва.

На Леко Алексов очите му са все неверващи, все е малко примижал. Това сигурно е от камъка. По цел ден деля каменни кръстове и корита за чешми, все го е страх камъкът да не се пукне под длетото му или да отхвъркне камък в очите, затуй и погледът му е такъв — гледа те, ама не ти верва. На него и характерът му е такъв — и недоверчив, и остър. Ние, хлебарите, сме по-меки хора, с меко тесто работиме, сърцата ни са некак по-меки. На младини бех буен човек, ама щом влезох в тестото, друга мая получих, почнах да втасвам заедно с него и постепенно омекнах. И се бунтувах много едно време, и в бой съм влизал, а сега се вра омекнал във фурната, меся хлебовете за народеца — всеки ден по две фурни, в събота три фурни — и гледам, че народецът пак не си е доял.

Като вадя втората фурна и нареждам хлебовете върху тезгяха, един хлеб се преобърна по гръб. „Ай да му се не види, викам си, ръцете ли взеха да ми отслабват, та не мога да измъкна лопатата изпод хлеба, без да го преобръщам!...“ И тръгвам да избиколя и да оправя хлеба, щото ние, хлебарите, сме малко суеверни. Па и само ние ли сме суеверни! Народецът, и той гледа на хлеба като на нещо свето, хлеб не се оставя никога на софрата по гръб, високи гости с хлеб и сол ще бъдат посрещнати, човек не може да стъпи с крак върху хлеба, а по християнските празници верващите се причестяват с хлеб и вино.

И избикалям тезгяха, но преди още да съм стигнал до хлеба, на вратата се показа Леко Алексов. „Добрутро, опече ли хлеба?“ „Добрутро, опекох го. Какво тъй рано, сън ли те не хваща; гледам, че нещо раншко почна да ставаш?“ Леко Алексов ме гледа недоверчиво и остро, като че некая люспа може да отхвъркне от мене и да се забие в окоето му или пък да не би да взема да се разполовя на две, както понекога камъкът се разполовява под удара на чука. „Години, Ангелеее, години! Едно време като заклан спех, а сега дремна, не дремна и ставам, ходя между камъните, яд почва да ме хваща на тех.

Ние ще идеме, ще изгнием в тая пуста земя, а камъкът ни гние, ни ръжда хваща. Дай ми е оня хлеб, по-изпеченият дето е!“

Подавам му хлеба, Леко Алексов отчупи, подъвка, подъвка, поогледа фурната и изведнъж се обърна да си върви. „А довиждане!“ Аз оправих преобърнатия по гръб хлеб и пак почнах с лопатата да изваждам останалите от фурната. Докато извадя целата фурна, три или четири хлеба се преобърнаха. „Остарел съм вече! — мисля си. — Моят майстор, македонец, кога остаре, неговите хлебовете също се преобръщаха. Не ще имам май време с жената един ден да опечем хлеб, голем като връх Тодорини кукли, та целия градец да нахраниме с него, и народецът от селата да нахраниме, кога дойде с каруците на пазар.“ Премислям си това, хора идват, режа купони, подавам хлеб и с едно ухо чувам как жена ми стърже горе коритото с огрибката, как го помита и чисти.

До разсъмване продавам целия хлеб, тезгяхът пред мен лежи гол като дюшеме. През вдигнатите кепенци виждам навън купчина загаснали въглища и два-три кубика буковини. Ученици минават по улицата, повече момчетии, турят си крак един на друг, надхитрят се. „Виж ти, мисля си, човек от дете се учи да туря крак на другия, да спъне човека, дето върви пред него!“ Жената излиза с купоните, тръгва към комисарството. Аз разпасвам престилката, пускам кепенците и притварям вратата. Ще слеза по тесната улица да погледна тук и там еснафът какво прави.

В една дупка семкаджията продава тиквени семки. С човека се познаваме от дълги години, той носи тавите със семе, аз да му го пека. „Как е, как е?“ — питам го. „Ами нали виждаш, Ангеле, цел живот с една тиквена семка се боря! Може ли да надделееш с тиквена семка!...“ Гледам го, лицето му също заприличало на тиквена семка. По-нататък шивачът си боде очите, тропосва нещо. При него свръщам да поседя, една цигара тютюн изпушвам. Навсекъде конци, изрезки, не може да влезеш и да не излезеш с конец, залепнал я по крачолите, я по ръкавите. „Мияле, викам му, ще тебе да ми ушиеш едни гащи, тия съвсем се дотъркаха.“ „Дадено, ще ушием, нали за това сме шивачи, да шием, да пооблечеме народа с едно-друго.“ „Обличате го, казвам на Миял, ама гледам, че народецът все гол ходи.“ „И аз на това се чудя, клати глава Миял, уж все ново шия, а народът все по оголява!“

Истина е, че ние, занаятчиите, се бориме, колкото можем, ама с две ръце човек може ли да надделее! С две ръце тебе да изхраниш градеца с хлеб. Шивачът с две ръце, с една игла и с един напръстник тебе да го облича. Леко Алексов с чук и длето се мъчи да не останат безкръстни гробове в гробищата. Налбантинът, дето е на нашата улица, го гледам, че от зори започва да подковава добитъка. Народ се трупа на опашка, добитъкът не може да върви бос и да кара кирия. По нас пътища лоши, каменисти, добитикът си изпосъсипва копитата. Аз не обичам много да ходя при налбантина, не мога да гледам как повалят говедата, за да ги подковават. От нашите занаятчии най-много се отбивам при Флоро.

Флоро прави грънчарски работи, върти една шарена стока, щом тръгне по селата с нея, като топъл хлеб я граби народът. „Несправедливо е, Флоре, казвам му, твоята стока ходи из народа, ни от дъжд се бои, ни от студ или жега. И моята стока минава през пещ, ама е стока ден за ден.“ „Господ я убил и моята стока, смее се Флоро, ама те, въртя тука колелото, меся глиненото тесто, шарам, та да е пошарено, белки с тая шарения изхраня къщата си! Нанагорно е, ама да знаеш, че човек лесно се не предава!“

Той не губи кураж, посвирква си с уста, върти колелото и като гледам под навеса му, доста стока е посъбрал. „Че ти и каручката си издокарал“ — казвам му. „Ами че понашарих я“ — върти глава Флоро.

Той издокарал чети по нея, байраци и лъвове, турци и башибозук с пембени гаци, пищови, саби и всекакви страхотии. И все си подсвирква, кога с глас, кога без глас, все щъка насам-натам — у него ни ръце, ни крака могат да стоят мирно, тоя му навик е от грънчарското колело. „Знаеш ли, Флоре, оплаквам се на грънчаря, ръцете ми вече почнаха да треперят, тая заран, като вадех втората фурна, неколко хлеbove се преобърнаха по гръб на тезгяха. Скоро ще тебе май да й спускам кепенците на моята фурна“. „Не бой се, Ангеле, разправа ми Флоро, ние с тебе скоро нема да пускаме кепенците. Ще месиме тесто и глина, докато некая заран ни намерят потънали до шиите в тесто и глина.“ „А-а-а, не се съгласявам с него, нема да бъда аз като моя майстор, македонец. Една сутрин ние го намерихме паднал на стълбите, както сваял дъската с тестото. Той си останал на стълбите, а тестото кипнало и потекло като преспа през вратата. Аз, щом видя, че крака и ръце не държат повече, ще пускам

кепенците. От стари хлебари зная, че щом хлебът ти почне да се преобръща по гръб, то и на тебе ти приближава времето!“ „Суеверия, Ангеле, суеверия!“ — казва ми Флоро.

Бъбрем с Флоро, пуша некая и друга цигара, после си продължавам по пътя. При Леко Алексов се не отбивам, много отломки фърчат от неговите камъни, не знаеш дали нема некая да ти влезе в окоето. При него тебе да стоиш по-далечко и да викаш, като приказваш. Затуй при него не се отбивам, само през оградата попогледна какво прави.

Така ошетвам уличката, после се връщам назад, гледам — фурната стои със спуснати кепенци, коминът отгоре не дими. Цела нощ фурната е будувала, нека спи през деня! И аз ще полегна, защото нощният сън не стига. Ние, хлебарите, винаги си отиваваме през деня. Над фурната имаме малка стаица, там спиме с жената. Големата стая ни е работно помещение, там правим маята, там е брашното, там замесваме хлеба в коритото. Хубаво корито имам, седем метра е дълго, дълбоко до пояс, чамово. Полегвам да дремна, мисля си: „Милойко вече е стигнал с катърите, където тебе. Дано нищо не му се случи по пътя.“ В първите месеци, кога почнах да заделям по малко брашно, много бех неспокоен, но с време посвикнах. През една фурна минава много брашно, не е трудно човек да позаделя по нещо. Понекога мине полиция, подпита дали не се навъртат хора пазарен ден да искат да купят брашно на черно, дали нещо подозрително не съм забелязал, дали от тия, дето работят по Балкана, некой не носи повече хлеб. „Къде ти! — казвам. То беднотия! Човек тури един хлеб под мишница и докато стигне до кариерите на Беговица, изяде всичко!“ „Ако забележиш нещо, ми казва полицаият, ще дойдеш да обадиш веднага!“ „Ще обадя, казвам, ама не вервам да забележа...“

Дремвам малко в стаицата, кога се събуждам, виждам, че вече се мръкнало, жената подправя маята. „Милойко обади ли се?“ — питам я. „Не се е обаждал“ — казва жената и почва да чисти тестените си ръце.

Станях, пресех брашното, разстлах го по дъното на коритото и слезох долу пред фурната да чакам Милойко. Имам дървена пейка долу, седя на нея, пуша в тъмното и гледам как народецът се прибира. Много дървари минаха с катърите, каменарите от кариерите на Беговица, и те минаха, изнизаха се и циганите кестенари, като одумваха комисарството, а аз все чакам трите катъра в тъмното и гласа

на Милойко: „Добър ви вечер!“ Жената, и тя слезе, загърната в плетен шал, поседя до мене на пейката — седи и мълчи. Ние сме като два хлеба, един до друг, от едно и също тесто направени, малко говорим помежду си. Градският часовник удари десет пъти — кани ни да се прибираме. Изправяме се двамата с жената от пейката и се качваме горе в стаицата, без да говорим и без да се гледаме в очите. Само веднъж се попогледнахме, но никой не смее да каже нищо.

И в леглото мълчиме и се ослушваме нема ли да се зададе Милойко с катърите. Вместо Милойко чуваме само ударите на градския часовник и всеки от нас брои наум. „Дванадесет!“ — казва жена ми. Подир час часовникът пак се обади. „Един!“ — казвам на жена ми и чувам, че на вратата се почука три пъти.

Беше Милойко. Шепнешком каза: „Добър ви вечер!“ — и въведе непознат човек, човекът имаше стара рана, требеше да се превърже. „Ще преспи, бай Ангеле, казва ми Милойко, следващата нощ ще го взема и ще го превода на друго место.“ Превързахме човека, той се опитва да се усмихне, а очите му залепват от умора. Легна, както е с дрехите, само пищова свали от себе си, та го тури под възглавницата. Жената притвори вратата на стаицата, Милойко си отиде тихо и ние се запретнахме да замесваме тестото, щото маята бе шупнала и кипеше.

Аз меся от единия край, жената меси от другия край на коритото и никой никого не поглежда. Като замесихме тестото, слезох долу да напая фурната. Кога паля първата фурна, не вдигам кепенците, още е много рано — това правя чак като извадя хлеба. Първите дърва изгореха, турих нови дърва в пещта и като пламнаха хубаво, се качих горе да видя дали тестото вече е втасало.

Тестото набъбнало, изпълнило целото корито и се повдига още нагоре. „Време е, казвам на жената, да почнем да намесваме хлебовете.“ И хващам да откъсна от тестото за първия хлеб, но така си останах замръзнал до коритото, щото в тоя миг долу взеха да тропат силно на кепенците. „Отвори! — викат мъжки гласове. — Полиция!“ Вратата зад мен скръцна, на вратата се показа човекът, доведен ни от Милойко. И следа немаше от съненост по лицето му, очите гледаха живо. Той държеше пищова със здравата си ръка, прекрачи прага и застана между двамата ни с жената. Казвам му, че през прозорците нема как да се скочи, имам железни пармаци на тех, но ще го превода през

задната врата. Докато аз отворям на полицията, той ще драсне през градината.

Така и направихме. „Сега, сега!“ — викам силно на полицията и вода човека, та му показвам вратата. Той откряна леко вратата към градината, а аз тръгнах към другата врата и като хванах дръжката ѝ, чух, че зад мене се гръмна. Сащисах се, в първия миг не разбрах какво стана, отворих, ония ме блъснаха, неколцина изтропаха с ботушите си към другата врата, викаха: „Стой! Стой!“ — и некой от тех изрева: „Стрезов убиха!“ Некой ме удари изотзаде, та паднах иичком пред пещта, после ме хванаха за косата и ме теглиха по стълбите нагоре, ритаха ме, удряха ме с приклади, питаха ме нещо, но смътно си спомням тия работи, вързаха ми ръцете и краката с върви, овързаха и жената — тя също бе повалена до коритото. „Като хлебарки, да ги опечем живи като хлебарки!“ — чувах, че говореха, ама гласовете като че идеха от много далече.

Помня, че подир това заковаха вратата отвън, nekъде задрънчаха тенекии, замириса на газ.

Тогава лека-полека почнах да идвам пак на себе си. Чух, че под мене напалената пещ почна да свисти все по-силно и по-силно, всеки миг можеше да експлодира. Сетих се, че ония са плиснали газ в пещта и са подпалили целата фурна. Чувах как по стените пламъците се катерят с фучене и много бързо се качиха горе на покрива. Огънят се меташе, като че бе побеснела котка, трошеше керемидите на покрива, свлече се после надолу, хвана се за железните пармаци на прозореца и не се отмести оттам. Некъде през пращето дочух, че часовникът удари три пъти. Беше време да почнем да намесваме с жената хлебовете и да ги сваляме долу, за да заредя първата фурна. Погледнахме се мълчаливо с жената, после погледнахме тестото в големото корито. То набъбваше и едреше пред очите ни, повдигаше се от коритото нагоре, прилично на голема преспа. Огънят намери пролуки, плъпна по дюшето, опипа дрехите ни с жената като разбойник и в първия миг малко ме достраша и усетих болка, но болката стихна, видох, че очите на жената престанаха да сълзят и изсъхна ха. И моите очи спреха да сълзят, станах лек като сажда. Жената, и тя олекна като сажда. Пламъците се виеха, свистеха, обгръщаха от всички страни преспата на тестото, но не можеха да я стопят. От големата тяга ние с жената се повдигнахме като същински

сажди, завъртехме се около големия хлеб. „Виждаш ли, викам на жената, какъв голем хлеб ще опечеме сега, като Тодорини кукли голем, целото градче ще нахраниме с него и пак ще остане.“ Жената мълчи, щото е мълчалива по природа, само кима с глава. През пламъците навън гледам как се трупа народ, стиска купоните на комисарството и чака хлебът да се опече, за да си вземе и да тръгне — кой по Балкана, кой по кирия, кой пък към кариерите на Беговица.

Пръв, разбира се, е Милойко с трите катъра. „Добрутро, бай Ангеле!“ — ми вика Милойко и си сваля каскета. Друга заран не си сваля каскета, а сега го сваля и стои гологлав пред мене. „Много си подранил сабаале!“ — му викам. „Ами че подраних, бай Ангеле, лесничейството не дава да сечем дърва в старото сечище, тебе да се катериме чак горе по соватите. И то, докато иде човек и докато се върне, се мръкне.“ По-натам гледам циганите, на тумби, на тумби, подпрели се на дългите прътове, стоят и се топят на огъня. Шивачът, целият в конци и с един метър, стои, ама нема как да мине през огъня, за да дойде и да ми вземе мерка; бехме говорили да ми шиеш нови гащи, щото старите съвсем се дотъркаха. И Лeko Алексов виждам, той стои по-назад, примижал и недоверчив, страх го е сигурно да не фръкне некая искра от огъня и да го ослепи. Огънят догаря, а народът все иде и иде, защото денят на градчето започва през моята хлебарница и всеки човек първо оттука минава, за да отнесе един хлеб под мишница. Покривът не издържа, подхлъзна се на една страна и падна с тресък пред фурната. Народът се поотмести, но не се пръсна. Казвам на жената: „Всичко разбирам, само едно не разбирам, кой ни предаде!“ Жената не казва нищо, само повдига рамене.

Като падна покривът, останахме под открито небе, звезди имаше горе, виждаше се дори тъмният масив на Балкана. Ветър ни поде с жената, също като сажди, завърте ни и ние паднахме леко върху пейката пред фурната. Помня, че тогава казах на Милойко: „Кажеш, Милойко, на нашите хора в Балкана, че брашно повече не мога да пращам, щото от всичкото брашно омесихме хлеб с жената и го опекохме тоя хлеб, та ще има целият градец да яде от него, и за нашите хора ще има в Балкана, а така също и за народеца от селата, когато идва в пазарен ден с каруците. Всеки хлеб е свет, Милойко, ама тоя хлеб, дето сега опекохме, е най-свет!“ Милойко стои гологлав и кима с глава, трите катъра — и те гологлави — гледат към нас и кимат с глави.

В далечината, градският часовник започва да бие. „Колко пъти удари часовникът?“ — питам жената. „Ми знам ли, казва ми тя, нещо се бех замислила и забравих да броя.“ „Че и аз нещо се бех замислил, казвам ѝ, и аз не преброих колко пъти удари!“

Оттогава с жената престанахме да броим колко пъти бие часовникът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.